

*Avslutning på temaveckan om **Kyrkan och kroppen**.*

Kroppen, ett tempel för den heliga anden, predikan vid gudstjänsten i Abrahamsbergskyrkan söndagen den 18 april 2010.

Predikotext: 1 Kor. 6: 19 – 20. Predikant: Bertil Högström.

Det har blivit svårt att läsa och tolka Paulus i vår tid. Man fastnar så lätt i det som kan beskrivas som tidsbundna fördomar och trångsynthet. Detta gäller inte minst breven till församlingen i Korinth, som ju var den församling som Paulus månade alldeles särskilt om, och där man brottades med många svåra problem inom församlingen.

Men i det avsnitt av det första brevet till korinthierna som jag valt att predika över, blir det tydligt vad som är i fokus för Paulus, och det är inte de exempel på synder som han finner hos församlingen, och som riskerar att få för stort utrymme.

Förkunnelsen om den korsfäste och uppståndne Kristus, som han ända sedan den första kontakten med församlingen har förkunnat, är det som är Paulus prioritet nummer ett. Han säger: ”Men kroppen är inte till för otukt utan för Herren (d.v.s. Kristus), och Herren är till för kroppen.” och vidare ”Vet ni inte att era kroppar är Kristi lemmar?” Människorna i församlingen i Korinth är alltså lemmar i en och samma kropp, Kristus Jesus, – liksom vi här i Abrahamsbergskyrkans församling, och det är den allt överskuggande sanningen som Paulus vill betona.

En andra viktig orsak till Paulus bekymmer med hur man levde i församlingen i Korinth är säkert att han liksom de flesta kristna som vi möter i brevlitteraturen i NT var övertygad om att Jesus snart skulle komma tillbaka. ”Tiden krymper” och ”... den värld som nu är går mot sitt slut”, säger han i det sjunde kapitlet av samma brev. Eftersom tiden fram till Kristi återkomst är så kort är det viktigt att vara beredd, och att inte låta sig vilseföras av sådant som inte har med Guds rike att göra.

En tredje orsak som man kan peka på är att Paulus i sin iver att göra det som var bäst för församlingen manade dem att inte vålla förargelse. I det tionde kapitlet står det: ”Väck inte anstöt vare sig bland judar eller greker eller inom Guds församling.”

Men slutklämmen på Paulus uppgörelse med korinthförsamlingens synder är den här: ”Vet ni då inte att er kropp är ett tempel för den heliga anden, som ni har inom er och som ni har fått från Gud? Ni tillhör inte er själva. Gud har köpt er och priset är betalt. Ära då Gud med er kropp.” Även om bilden av försoningen som en affärstransaktion inte är någon av mina favoriter är slutklämmen som synes starkt inriktad på det som var det väsentliga för Paulus, nämligen att eftersom de tagit emot Kristus som sin frälsare, så måste detta få konsekvenser för hur de levde.

Om man läser hela Paulus brev till församlingen i Korinth så slås man av hans omsorg och djupa engagemang för denna församling. Paulus egen personlighet framträder på ett märkligt sätt. Han ger verkligen ut av sig själv på ett sätt som både inger respekt

och väcker invändningar. Han är ju en man med ett mycket stort självförtroende och som inte drar sig för att framhäva sig själv som föredöme. Råden till församlingen i hur man praktiskt bör leva tillsammans präglas som jag sagt av de tre motiven: 1) Den korsfäste och uppståndne Kristus bor i er, ni är hans kropp, därför bör ni ära Gud med era kroppar. 2) Tiden krymper, Jesus kommer snart tillbaka, var därför beredda att möta Kristus. 3) Var inte till anstöt för någon, vare sig inom eller utom församlingen.

Men råden präglas också av Paulus egen bakgrund som judisk farisé och av hans bundenhet vid gängse föreställningar om manligt och kvinnligt. Samme Paulus som så tydligt drivs av sin övertygelse om att Jesus Kristus är den som Gud utlovat och som gett honom uppdraget att sprida kärlekens evangelium, framstår ibland som en benhård och dömande moralist. Han är m.a.o. lika svårgripbar och sammansatt som de flesta av oss människor är.

Men det som ändå överväger är Paulus varma och ömsinta omsorg om församlingen i Korinth och den fantastiska undervisningen i brevet om det centrala i evangeliet: Kristus som korsfäst och uppstånden. Här finns en beskrivning av hur nattvarden firades i den urkristna församlingen som gett avtryck i vårt nutida nattvardsfirande. Undervisningen om de andliga gåvorna, om kärlekens väg och om uppståndelsen från de döda hör till de mest lästa och älskade delarna av NT.

Det finns en glidning i betydelsen av ordet 'kropp' hos Paulus. Ibland är det den mänskliga kroppen med huvud, bål, armar och ben som avses, och ibland avses en bild av församlingen som Kristi kropp, där människorna i församlingen är lemmarna som tillsammans utgör en andlig kropp.

I vår tid med dess ifrågasättande attityd till allt som inte går att väga och mäta möter man ibland inställningen att vi är bundna till våra kroppar och att våra tankar och känslor enbart är resultatet av kemiska processer i olika delar av kroppen. Kommunikationen mellan människor är något som utvecklats under årmillionerna, men allt är enbart resultat av dessa interna kroppsliga reaktioner.

Här får vi konstatera att denna uppfattning av vår situation av de flesta inte upplevs som en tillräcklig och tillfredsställande förklaring av tillvaron. Ser vi på människans historia finner vi att man i alla tider har sökt sig utanför sig själv, och att vi alltid strävat efter att nå kontakt med något eller någon som har svaren på våra existentiella frågor. Tron på att det finns en Gud som vill ha med oss att göra är ju inte bunden enbart till den kristna tron, men här i kristendomen finns en berättelse om hur Gud söker och får kontakt med människorna genom Jesus från Nasaret.

I den berättelsen finns det kroppsliga med hela tiden. Jesus var en människa som Gud sände för att vi skulle förstå hurdan Gud är. När Jesus uppstått är det oerhört viktigt för lärjungarna att visa att Jesu kropp inte längre låg i graven där han blivit lagd. Det påtagliga i den kristna nattvarden, brödet och vinet, hjälper de troende att uppleva

gemenskap med varandra och med den uppståndne Jesus Kristus.

Men hur går allt det här ihop med dagens rättmätiga krav på kroppslig integritet under slagord som ”Min kropp är min” och ”Alla har rätt till sin kropp” och mängder av liknande?

Ingen har rätt att kränka någon annans kropp, vare sig i kraft av sitt kön eller sin ålder eller sin ställning. Detta gäller verkligen, och jag tror egentligen att även Paulus höll med om detta. Att vi är delar av Kristi kropp och därmed har Guds ande i oss, innebär att vi har ställt oss till förfogande för arbete i Guds rike, men har inget att göra med vår egen och alla andras rätt till kroppslig integritet i förhållande till varandra. Den rätten gäller oinskränkt.

Beträffande vår tids fixering vid det yttre, vid kroppens utseende och välbefinnande och vid tillfredsställelsen av kroppens behov, så är nog inte skillnaderna så stora gentemot vad som rådde i senantikens storstäder som t.ex. Korinth. Paulus reagerar häftigt mot att de som kommit till tro inte på ett tydligt sätt visar att deras liv har fått en ny inriktning. Kanske saknas en liknande reaktion ibland idag? Men viktigare är nog den kärlekens väg som Paulus visar på som det bestående. Kärleken är det som kan besegra själviskheten och upprätta dem som är svagare. Kristi kärlek strömmande genom dig, Kristi kärlek strömmande genom mig. Då har kroppen blivit ett tempel för den heliga anden.

AMEN.